

HERSENGYMNASTIEK

De juiste antwoorden op de gestelde vragen luiden:

1. 5 over half negen.
2. 0—0.
3. Mijn vader.
4. Roses of Picardy.
5. Een luchtverplaatsing, een reis, een sloot.
6. 36 en 64.
7. Guisepppe, Gaetano.
8. f 7,50.
9. Poor people of Paris.
10. Lohengrin, Le Lac des Cygnes, Le Cygne.
11. Tanganyika-meer, IJsland-meer, Victoria-meer.
12. Medina Sidonia.
13. Jaren gaan voorbij.
14. Marek, vogeltje.
15. Zestig.
16. Tweelingen, Maagd, Boogschutter, Waterman.
17. In een tijdsaanduiding, bij voorbeeld: bijna 10 vóór 10.

Welkom en

gefeliciteerd!

Geboren (Maanweg):

Petrus, G., zoon van F. M. v. d. Griendt, ald. Prod.bureau, dd. 30-6-1956; Willem P., zoon van L. v. Eenema, ald. Draatsij, dd. 2-7-1956.

Huwelijk (Maanweg):

H. de Wit, ald. App. Proefwerkplaats met mei. N. Feenstra, dd. 19-7-1956; M. de Jong, ald. Werk-voorbereiding met mei. C. de Jong, dd. 19-7-1956; I. Groen, ald. Radiowerkplaats met mei. T. Oosterman, dd. 18-7-1956; J. v. d. Broeke, ald. Prod.-bureau met mei. J. v. Graveland, dd. 20-7-1956; M. Ramak, ald. Montage met mei. W. Bootsma, dd. 18-7-1956.

Welkom (Maanweg):

J. G. v. Beekhoven, ald. Zagerij, R. Gerrits, J. H. Bregts, ald. Zenderbouw, R. Speyer, ald. Kosprijst, G. J. v. Putten, ald. Schoonmakdienst; J. H. Buys, ald. Solexmontage; P. Lagunas Gil, volonair.

Welkom (Enaf):

J. P. C. Hoebert, A. Overbeke.

„Waar word ik nou ineens vaker van? Bied jij soms op met praten?”

VAKANTIE-FOTO-WEDSTRIJD

Dit jaar wordt wederom een vakantie-fotowedstrijd georganiseerd voor het personeel van VAN DER HEEM N.V. en ENAF, waarvoor de directe fraaie prijzen ter beschikking heeft gesteld.

Teneinde alle VDH-foto-amateurs de kans te geven een prijs te winnen, zijn er verschillende klassen ingesteld.

U kunt inzenden in de volgende klassen: Hoofdklasse, Gevorderden, Beginners, echter met dien verstande dat zij, die in het verleden al een 1e prijs in een der klassen behaald hebben, thans verplicht zijn in een hogere klasse in te zenden.

De klasse kleurenfoto's is er ook dit jaar weer en gezien het grote aantal inzendingen van verleden jaar is wederom besloten in deze klasse meerdere prijzen ter beschikking te stellen.

Verder zijn er nog **SPECIAL E PRJZEN** voor de beste foto's met als onderwerp: „Den Haag - Bloemenzee” en „Op de Solex”.

De termijn van inzending sluit 15 OKTOBER a.s., terwijl de inzendingstermijn ed. met het uitreiken van de formulieren beëindigd wordt.

Uit de reglementen vermelden wij thans reeds de volgende bepalingen:

- De foto's mogen opgezet of onopgezet ingezonden worden.
- Voor de klasse A - Hoofdklasse - bedraagt het minimum toegelaten formaat 13 x 18 cm.
- Voor de klasse B - Gevorderden - bedraagt het formaat 9 x 12 cm, terwijl het minimum formaat voor klasse C - Beginners - 6 x 6 bedraagt.

Voor klasse D - Kleurenfoto's - bedraagt het minimum formaat voor afgedrukte en vergrootingen 6 x 6 cm, terwijl het formaat voor kleurenfoto's vrij is. Kleurenfoto's moeten echter van een maskeerder of dekglasje voorzien zijn.

- De foto's dienen gemaakt te zijn in de periode 1 mei t.m. 30 september 1956 door het personeel van VAN DER HEEM N.V. of de ENAF.
- De verdere reglementen hebben betrek-

Hartelijk dank!

Bazen, chefs en collega's betuig ik mijn hartelijke dank voor de belangstelling en het fruit tijdens mijn verblijf in het ziekenhuis.

G. Verhoef,
Teleo 2330.

Onze hartelijke dank aan chefs en collega's voor de betoonde belangstelling en het ontvangen cadeau bij ons huwelijk.

E. F. C. von Oven, Enaf.

J. W. von Oven-Berrier.

Mede namens mijn echtgenote, dank ik directie, Machineloog, Brandweer, VDH-orkest en alle bekenden voor de prachtige cadeaus en de vele bijken van belangstelling bij ons huwelijk onderhouden.

D. H. K. de Jong.

M. J. de Jong-Barnhoorn.

Hartelijk dank aan directe chef en collega's voor de belangstelling en de cadeaus bij ons huwelijk.

J. v. d. Hout.

J. v. d. Hout-v. d. Velden.

Hartelijk dank aan afdeling Stofzuigermontage voor het heerlijke fruit bij mijn ziekte ontvangen.

C. Bal.

SOLEX-SERVICE

Ten behoeve van de maandoners die op 30 juli a.s. hun werkzaamheden weer zullen hervatten, zal de Solex-Service gedurende drie dagen, t.w. 30 en 31 juli en 1 augustus van 8-12 uur tot 17.30 uur geopend zijn. Daarna weer normaal.

„Dat moest je nu zelf eens kunnen zien. Ik lach me slap”.

het V.V.

PERSONEELSORGAAN van VAN DER HEEM
Verkoopkantoor VAN DER HEEM N.V.

HERSENGYMNASTIEK

Van der Heem-team kampio

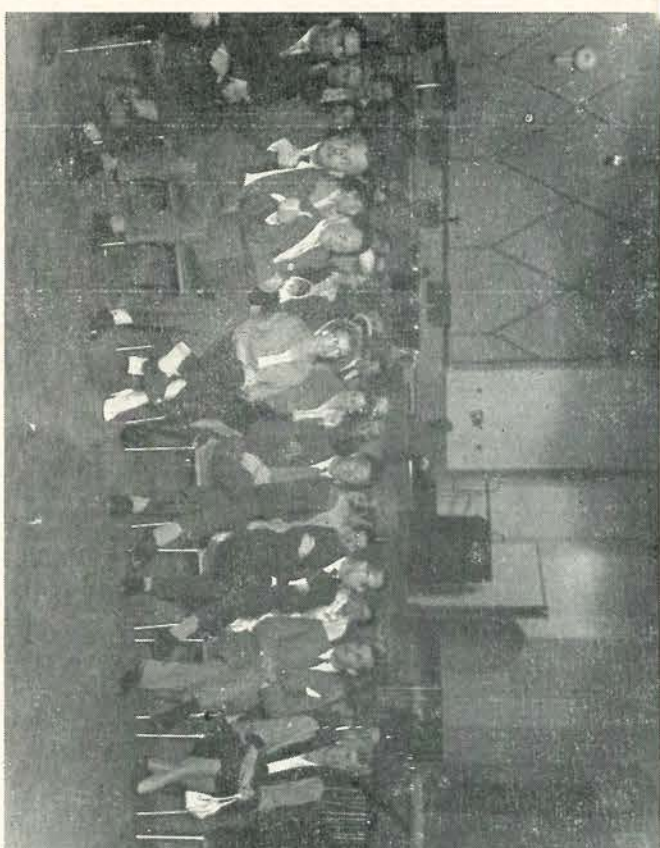
Hoewel dat nauwkeurig van de gezichten viel af te lezen, mag toch worden genomen, dat bij de groep VDH-ers, die woensdagavond 11 juni jongstleden kwart vóór zeven per Pullman-bus naar Hiltversum vertrok, de spanning en de zult. Dit tiendal wist namelijk dat in de AVRO-studio een zware taak wachtte. De finale van de door Radio Nederland Wereldomroep georganiseerde senjymusiek-competitie 1955/1956. Weliswaar kon de onze bedrijven we voordigende ploeg moed putten uit het feit, dat zij in deze wedstrijd genui boven aan de ranglijst had gestaan (zie het VDH-tje van 28 januari 1956) en zoudens zijn. Had die groep van de Maatschappij tot Exploitatie der Oliefa Cabé-Delft te Delft daarvan niet overduidelijk het bewijs geleverd door maanden terug zelfs het fraaie VDH-record van 97,222 nog te verbeteren alle vragen juist te beantwoorden? Kortom, er was geen twijfel mogelijk: ren knagen die men om een boodschap kan sturen.

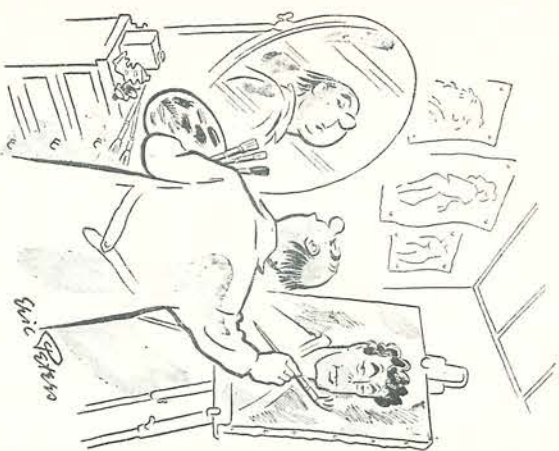
De stemming onder deelnemers en supporters bleek overigens onder dat besef allerminst te lijden en na een gezellig kopje koffie in het AVRO-restaurant trok men dan ook welgemeend stundio 8 van deze omroepvereniging binnen. Zoals bekend mag worden verondersteld, beschikt namelijk de Wereldomroep zelf niet over voldoende accommodatie voor wedstrijden als deze, zodat men voor dat doel op een zusterorganisatie een beroep pleegt te doen.

Teneinde op die manier de geluksfactor zo veel mogelijk uit te schakelen zouden de twee teams dezelfde te beantwoorden krijgen, hetge nodig maakte de twee groepen in derlijke studio's te doen plaats zij het ook dat de tegenstanders door een geluidsdichte dubbele wand konden observeren.

De Delftenaren werden aan gevoeld door Jan van Herpen, onsen door Jan Boots.

Vrij gerime tijd bleek nodig or deze gang van zaken onvermijde klaarblijkelijk nogal ingrijpende sche voorzieningen te controleere

Kunst: Het vermogen schoonheid te scheppen en esthetisch genot op te wekken.

(Koenen-Endepols).

Kunst of geen kunst

Het is u wellicht wel eens opgevallen, hoeveel radiomensen in hun vrije tijd fotograferen. En heus niet alleen bij Van der Heem. Het schijnt nu eenmaal een vrij algemeen verschijnsel te zijn, dat radiomensen de fotografie als liehebberij beoefenen. En dat ze er nog wat van terechtbrengen ook, wordt wel bewezen op de jaarlijkse fototoonstellingen.

Een psycholoog zal in het karakter van de radiotechnicus misschien wel aanknopingspunten vinden aan dat van de artiest. Misschien ook zal hij constateren dat het een vlucht betekent uit een wereld van technische feiten en stalen zakelijkheid naar het gevoelige, het kunstzinnige. Een tegenstelling van de zelfde orde als die, welke de zakenman

zoekt wanneer hij 's zondags in zijn tuin-ke gaat wieden.

Het kunstzinnige, ja, maar is fotografie eigenlijk wel kunst? Is iemand die goede foto's maakt, wel een artiest?

Ik stel mezelf deze vraag, omdat het me opvalt hoe men in fotograferingen vaak kennelijk als vanzelfsprekend beschouwt, dat fotografie een kunstuiting is. Een bezoek aan een fototoonstelling — en een tentoonstelling in ons ontspanningsgebouw behoort daar eigenlijk ook toe — zal u daarvan overtuigen. Zodra men binnen komt, voelt men al iets van het heilige, dat de kunst zo vaak met zich mee moet dragen. De ernstige gezichten, de ietwat gedempte steer, pas op je woorden, dit is kunst. Maar is fotografie eigenlijk wel kunst?

De meeste fotografen vinden gelooft ik van wel. Velen onder hen zullen zich waarschijnlijk zelfs een weinig geraakt voelen, indien ge daaraan mocht twijfelen.

Als men kunstenaar is, dan betekent dit, dat men anderen kan ontroeren, gelukkig maken, laten inleven in een diepere zin. Het moet prettig zijn, dit te kunnen. Het moet prettig zijn, schoonheid te kunnen scheppen.

De vertelding is groot om de fotografie te vergelijken met de kunstuiting die haar het meest nabij komt: de schilderkunst. Men zou zelfs het fotograferen kunnen zien als een modern soort schilderen. Overigens iets dat bijzonder goed past in onze tegenwoordige levensstijl. Geen dagenlang geploeter met verf en penseel, niet urenlang vechten met een detail. Neen, ik wil modern, efficiënt. Ik zie iets moois, klik, dat kan me niet meer ontglippen.

En dan, als de film ontwikkeld is, kan men iets opgeroepen hebben dat mooi is en het genot beovert. En mocht u aan de mogelijkheid daarvan twijfelen, dan nodig ik u uit eens kennis te nemen van een boek als "The Family of Man". "Ziet u wel?" zegt de fotograaf, "is dit geen schoonheid, onthoort het u niet? Deze foto's zijn gemaakt op gewone filmpjes, die overal te koop zijn. Maar het is de man achter de camera die het gepresteerd heeft, dat is de kunstenaar.

Moet u die foto's eens zelf proberen te maken, dan zult u merken dat het kunst is."

"Ja," zegt de kunstschilder, "het is wel mooi, maar de fotograaf heeft niets gemaakt. Hij heeft alleen maar gezien en toen afgedrukt. Maar zien kan ik ook, daar heb ik ook gevoel voor. Daar heeft men trouwens geen kunstenaar voor te zijn. Neen, ik mis in die foto's het temperament van de maker. Kijk, als ik het mooie van zoiets gezien heb, moet ik nog *beginnen* met het maken van de kunst. En heeft iemand niet eens gezegd dat de kunst juist daar begint, waar de nabootsing eindigt?"

Het is moeilijk een oordeel te vormen. Wie kan er over zoiets ontschaars als kunst oordelen? Voor mezelf geloof ik echter dat de kunstschilder gelijk heeft.

Een kunstenaar moet een actieve rol hebben. Als hij passief is, is hij alleen maar een liefhebber. De beslissende activiteit van de fotograaf bestaat eigenlijk uit het op het juiste moment afdrukken voor zijn opname. En dat is, naar ik meen, te weinig. Zelfs iemand die een hele zaterdagmiddag naar een granofoonplaat loopt te zoeken voordat hij eindelijk thuis komt met een heel mooie opname van het violaconcert van Brahms, is nog geen kunstenaar.

Misschien bent u het niet met me eens. Ik werk tenslotte op een radiofabriek, en daar kan men zoiets verwachten. Maar u moet het wel met me eens zijn, dat een fotograaf met lange haren en een fluwelen jasje zich belachelijk maakt. Hoe dan ook. Want zo gek deden Rembrandt en Beethoven niet eens... J. Evers.

Spreekuur O.R. Maanweg

6 AUGUSTUS 1956

1e pauze:

de heren v. d. Plas—Kouwer

2e pauze:

de heren Eenennaam—Bergamin.

Spreekuur O.R. Utrecht

3 AUGUSTUS 1956

1e pauze:

de heren Sybrant—Gosman

2e pauze:

de heren De Lang—v. Meersbergen.

DE EERSTE VACANTIE-DAG

Een weekend in Sluize „De Donk” in Noordwijk

Na een nogal vermoeiende tocht en gezeul met zware tassen in een benauwde bus, bereiken wij, zonder tegenslagen, ons einddoel: „Huize De Volke”.

Wij werden daar van harte welkom geheten en binnen afzienbare tijd van een heerlijk kopje thee voorzien. Vervolgens kregen we opdracht onze bagage op te nemen en werd een aanwijzing met de kamerverdeling gemaakt.

Nadat we onze make-up verzorgd hadden (‘t vrouwelijk geslacht eigen) zijn we er op uitgetrokken en hebben een stevige wandeling gemaakt in de omringende bossen, waar één onzer een uitzonderlijke prestatie leverde door in een boom te klimmen waar een grote kraai zich wildoos aan een tak had vastgekluisd.

Na dit voor ons opwindende schouwspel, keerden we terug naar ons uitgangspunt, want door de wandeling en de opwindende had de euforie in zodanige hoogte bereikt, dat hongertige wolven ons geen duimbreed zouden doen wijken. Dus u begrijpt, dat de hond in de pot zat, toen wij onze magen weer op peil hadden.

Na het gebruikelijke huishoudelijke werk, dat zo'n middag met zich meebrengt, hebben enkele van onze collega's een toneelstuk ten beste gegeven, dat veel hilariteit verwekte.

Tot slot van deze avond hebben wij bij een groot open haardvuur naar een verhaal geluisterd, dat door mev. Groeneweg werd voorgelezen.

Daarna moesten wij de legerstede gaan opzoeken, om wit te rusten van deze genoeijende dag, maar aangezien er nog diverse spookgedachten en verkleedpartijen op ons programma stonden, was het toch ongeveer 3 uur geworden, voordat de zandman zijn werk had gedaan.

De volgende dag zette echter niet zo goed in, want het regende pijpenstelen, maar later op de dag kon de zon niet nalaten ons een gulle lach toe te werpen en daarvan hebben wij na de middag op het strand dan ook naar waarde genoten.

Tot onze grote spijt brak de tijd weer aan om de tassen te pakken, want ons eigenlijk gezegd niet zo goed uijging, want we hadden er nog graag een weekje aan willen plakken. Maar er is een tijd van komen en van gaan.

Na een hartelijk afscheid van Huize De Donk, aanvaardden we om half acht de terugreis.

Thuisgekomen hebben wij in geuren en kleuren onze belevenissen aan onze familieleden verteld, die daarvan zodoende ook genoten hebben.

Namens allen danken wij de directie voor haar medewerking aan dit zeer gestage weekend en mocht zij besluiten tot een herhaling, dan zullen wij de eersten zijn, die de vinger opsteken.

J. M. Weda—Bijster.

EINDELOOS KLIMMEN, OP WEG NAAR MOUNT KILIMANDJARO

(door Solexen HH 2532 en 2533)

De weg van Nairobi naar Arusha en Moshi is gedeeltelijk bijzonder slecht, gedeeltelijk zeer goed. Het vreedse is, dat over het algemeen de wegen in Kenya beter zijn dan die in Tanganyika. Dat geldt niet voor deze route. Van Nairobi tot aan de grens van Tanganyika is de weg voor bromfietseren gerust onbejagbaar te noemen. In Tanganyika krijg je plotseling een behoorlijke asfalt-weg, waarvan (voor ons) alleen het nadeel was, dat het er nogal stijl toegaat.

Hierbij willen wij, de twee zo langzaammerhand in de „dienst” vroeg oud geworden Solexen, er even op wijzen, dat de bagage gedurende de acht maanden, die wij nu door Afrika zwoegen, in plaats van lichter, veel zwaarder is geworden.

Onze bazen houden in hun artikelen nog steeds maar die veertig kilo per brommer aan, maar dat vinden we niet helemaal fair. Want ze vergeeten de enorme hoeveelheid souvenirs, de vele kilo's aan sporen, drums, het zware houtsnijwerk, het koperwerk en al die herinneringen, die de bagage zowat ontilbaar hebben gemaakt.

Zo, dat moesten wij even er tussen door opmerken, want des te meer zult u zich verwonderen, dat wij zonder hapieren de tocht naar de Kilimandjaro hebben volbracht.

PAUZE-WISSELING

Zoals bekend mag worden geacht, wordt direct na de fabrieksvakantie door de afdelingen van pauze gewisseld. Dit betekent dus, dat ieder, die nu de eerste pauze heeft, dan de tweede krijgt en omgekeerd.

De afdeling Nabewerking behoudt de zelfde pauze.

Van de twee Haagse journalisten, die acht maanden terug uit Kaapstad vertrokken voor een reis per bromfietser, duurs door Afrika, ontvingen wij weer een levensbericht, dat wij hiernaast afdrucken. Zoals men zien zal, laten zij daarin weer het woord aan hun trouwe brommers. Ook dit relaas spreekt o.i. boekdelen over de capaciteiten van deze beide in ons bedrijf vervuandigde rijwielers-Solex.

„Zadeldak” van deze 19600 voet hoge berg op de gevoelige plaat te krijgen. Er schijnt een speciaal-filter voor nodig te zijn.

Op weg naar Arusha zijn we interessante mensen tegengekomen: de Masais, een trots volk van veehouders, in vroegere tijden gevreesd als geduchte krijgers. Nog besmeren deze slanke natuurlen zich met de rode klei van hun land, en ook de kleding van de Masai heeft die eigenaardige, terra-achtige kleur. Voor ons bracht het bezoek aan de Masais alleen nog wat meer bagage op, want er kwamen een stel stalen sporen bij, waarmee men in dit land de leeuw pleegt te lijf te gaan.

In de buurt van Arusha hebben wij nog iets meegemaakt, dat niet veel Solexen zullen meemaken. Wij werden op een avond in een schuurtje gezet, waarin ook twee luiparden overnachtten..... Schrik echter niet, de dieren waren tam en het schuurtje behoorde toe aan een groot-wild-vanger. De twee (jonge) luiparden hebben deze nacht niet in het stro geslapen, maar..... in de lege zijfassen, die onze bazen maar op de bagagedragers hadden laten zitten.

Verder ditmaal geen schokkende gebeurtenissen. Rammelend, maar moedig gaan we voorwaarts, na meer dan 10.000 mijl (!) nog steeds met onze zelfde motor, waarmee de tocht acht maanden geleden in Kaapstad begon.